

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.960 van 10 april 2009
in de zaak 39.941 II**

In zake:

Gekozen woonplaats: [REDACTED] ten kantore van advocaat E. SCHOUTEN
Haachtstsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2009 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 7 april 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 april 2009 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 22 november 2008 België binnen en verklaart zich vluchteling op 24 november 2008.

Uit vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds geregistreerd werd in Griekenland op 8 oktober 2008 te Samos.

Op 2 februari 2009 vraagt België aan Griekenland de overname van verzoeker.

Op 9 februari 2009 richt de advocaat van verzoeker een schrijven tot de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit schrijven verzoekt de advocaat van verzoeker de soevereiniteitsclausule toe te passen en de asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 3 april 2009 richt de advocaat van verzoeker een schrijven tot de Dienst Vreemdelingenzaken met het verzoek om de soevereiniteitsclausule toe te passen en de asielaanvraag in overweging te nemen, met als bijlage het rapport van de commissaris van de mensenrechten van de Raad van Europa van 4 februari 2009.

Griekenland heeft niet gereageerd op de vraag tot overname en op 7 april 2009 wordt meegedeeld aan de Griekse autoriteiten dat Griekenland verantwoordelijk is op basis van het "tacit agreement". Er wordt gevraagd om informatie te versturen over de overdrachtmodaliteiten en om een garantie te bezorgen dat verzoeker asiel kan aanvragen in Griekenland.

Op 7 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Dit is de bestreden beslissing.

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18.7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene vroeg op 24/11/2008 asiel aan te Brussel. Het eurodac-onderzoek leverde een hit met Griekenland op waardoor er op 2/2/2009 een overnameverzoek op basis van artikel 10 §2 van de Dublin verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd werd. Dit overnameverzoek is nog steeds in behandeling door de Griekse autoriteiten. Hiermee werd de wettelijke termijn om te reageren overschreden en wordt Griekenland geacht in te stemmen met de overname van betrokkene. Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

De raadsman van betrokkene schrijft in een brief gericht aan de Dienst Vreemdelingen zaken op 9/2/09 en op 3/4/2009 dat betrokkene het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen en refoulement als zijn cliënt zal worden teruggestuurd naar Griekenland. Betrokkene, die op 22/11/2008 in België aankwam en dus vermoedelijk nog geen maand in Griekenland verbleef, heeft in zijn Dublininterview dd 28/1/2009 geen enkele vrees voor onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland of refoulement door Griekenland geuit. Ook de raadsman van betrokkene kan niet concreet aantonen dat betrokkene het slachtoffer zal zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling. De raadsman kan ook niet bewijzen dat betrokkene daadwerkelijk zal gerepatriëerd worden. De raadsman van betrokkene verwijst wel naar enkele algemene rapporten en het arrest Saadi tegen Italië maar toont niet concreet aan op welke manier de situatie van betrokkene gelijkend is met deze beschreven in de bovenstaande documenten. Bijgevolg zal bovengenoemde worden overgedragen aan de bevoegde Griekse autoriteiten.

De Griekse autoriteiten werden op de hoogte gebracht van de overdracht van betrokkene opdat deze de nodige maatregelen kunnen treffen voor een goede opvang van betrokkene. Bovendien werd gevraagd naar garanties op het indienen van een asielaanvraag van betrokkene bij de Griekse autoriteiten.

De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/185/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze

Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Betrokkene antwoorde op de vraag die peilt naar de gezondheid van betrokkene dat hij last heeft van maagproblemen en ook niet meer hoort aan zijn rechteroor. Tot op heden leverde betrokkene hiervan geen enkel concreet medisch bewijs af. Er zijn dus geen concrete aanwijzingen om aan te nemen dat deze klachten terecht zijn of dat ze betrokkene verhinderen te reizen of dat betrokkene hiervoor een behandeling dient te genieten welke exclusief in België verkregen kan worden.

Bovendien verklaart betrokkene geen familie in België of elders in de lidstaten te hebben.

Er is derhalve onvoldoende basis om de asielaanvraag in behandeling te nemen op grond van art. 3§2 of art. 15 van bovengenoemde verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Griekenland"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoeker op 7 april 2009. Verzoeker heeft op 9 april 2009 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. Hij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht naar Griekenland. In het verzoekschrift geeft verzoeker een uiteenzetting waarom hij meent dat een gewone schorsing te laat zou komen, hij wijst hierbij op de omstandigheid dat hij ieder moment overgedragen kan worden. Uit informatie verkregen door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker op 24 april 2009 overgedragen zal worden aan Griekenland. Er kan worden aangenomen dat verzoeker alert en diligent heeft gereageerd en op voldoende wijze aantoonst dat een gewone schorsing te laat zou komen. De uiterst dringende noodzakelijkheid is aangetoond.

2.3. Ernstige middelen

2.3.1. Verzoeker voert een enig middel aan waarin hij ondermeer de schending uiteenzet van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker voert aan "De bestreden beslissing voorziet bovendien geen garanties voor een effectieve behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en toont niet aan dat ze de situatie van de asielprocedure in Griekenland afdoende onderzocht heeft." Verzoeker voert verder aan dat er een "problematische behandeling van asielprocedure" is en verwijst hiervoor ondermeer naar een rapport van Clandestino dat dateert van december 2008, een brief van 2 april 2009 van het UNHCR gericht aan de minister van Migratie- en asielbeleid en een rapport van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa van 4 februari 2009. Verzoeker citeert uit alledrie deze documenten. In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst verzoeker er eveneens op dat er in casu sprake is van een "impliciet akkoord". Hij verwijst naar de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat België geen antwoord heeft ontvangen van de Griekse autoriteiten, zodat verzoeker meent dat "tegenpartij (...) bijgevolg nagelaten(heeft) voor voldoende garanties te zorgen dat verzoeker zijn asielaanvraag kan verderzetten".

2.3.2. Verwerende partij betwist niet dat er in casu geen garanties zijn gegeven maar verwijst naar de omstandigheid dat Griekenland in november 2007 de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, heeft omgezet naar nationale wetgeving. Ook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming, werd omgezet in nationaal recht in juli 2008 evenals de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Zij verwijst tevens naar een verslag van de Griekse asielinstantie waarin de recente evoluties worden uiteengezet en naar een recente beslissing van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 2 december 2008 (application no. 32733/08), waarin wordt gesteld dat het Verenigd Koninkrijk geen inbreuk pleegt op artikel 3 van het EVRM door de betrokken vreemdeling naar Griekenland terug te sturen. Ten slotte verwijst verwerende partij naar de omstandigheid dat zij in het kader van de Dublin II Conventie gehouden is tot het naleven van welomschreven termijnen en dat zij in het arrest van de Raad nr. 25.346 van 30 maart 2009 werd terechtgewezen omwille van een laattijdige overdracht.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de stukken van het dossier, en zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing, blijkt dat de Belgische autoriteiten een overnameverzoek hebben gestuurd naar de Griekse autoriteiten op 2 februari 2009. Dit overnameverzoek bleef onbeantwoord. Op 7 april 2009 wordt meegedeeld aan de Griekse autoriteiten dat wordt aangenomen dat zij akkoord gaan met de overname van verzoeker op basis van "tacit agreement". In dit schrijven vragen de Belgische autoriteiten aan Griekenland om informatie te versturen over de overdrachtmodaliteiten en om garanties te verschaffen dat verzoeker asiel kan aanvragen in Griekenland. Hierop komt evenmin een antwoord.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat in Griekenland vingerafdrukken van verzoeker zijn genomen en dat de advocaat van verzoeker twee brieven met bijlagen heeft verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken met daarin een overzicht van de volgens verzoeker problematische situatie in Griekenland inzake de asielprocedure en de uitdrukkelijke vraag om de soevereiniteitsclausule toe te passen.

In het middel verwijst verzoeker naar het rapport van Clandestino van december 2008, waarin het probleem wordt uiteengezet van de "roze kaart" die enkel kan verkregen worden in Athene. Verzoeker verwijst naar de brief van het UNHCR van 2 april 2009 waarin wordt gemeld dat er "een belangrijk aantal uitdagingen (blijft) bestaan, meer bepaald met betrekking tot de toegang tot (...) de Griekse asielprocedure". Verzoeker verwijst tevens naar het rapport van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa van 4 februari 2009, waarin wordt uiteengezet dat het wel degelijk de effectiviteit is van de bescherming en niet de wettelijke normen die geacht worden die bescherming vast te leggen. Verzoeker legt er de nadruk op dat er in casu geen garanties werden gegeven door de Griekse overheid dat zij de asielaanvraag van verzoeker zal behandelen na de overdracht.

De Raad stelt vast dat deze drie documenten die verzoeker aanhaalt en op zijn eigen situatie betreft, dateren van na de omzetting van de richtlijnen in de Griekse nationale wetgeving. In het kader van het respect voor de zorgvuldigheidsplicht meent de Raad dat het aangewezen zou zijn dat in casu garanties worden verkregen van Griekenland dat de asielaanvraag van verzoeker na de overdracht zal worden behandeld.

Gelet op de twee recente rapporten en de brief van het UNHCR die verzoeker aanhaalt en betreft op zijn eigen situatie, en gelet op de omstandigheid dat de advocaat van verzoeker tweemaal een schrijven heeft gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken met daarin ondermeer het uitdrukkelijk verzoek om de soevereiniteitsclausule toe te passen, kan op het eerste gezicht worden aangenomen dat in casu het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door verzoeker over te dragen naar Griekenland zonder dat de Griekse overheid garanties heeft gegeven dat verzoeker in Griekenland toegang zal hebben tot de asielprocedure.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden aangenomen.

De omstandigheid dat in het arrest van de Raad nr. 25.346 van 30 maart 2009 wordt overwogen dat de overdracht niet heeft plaatsgevonden binnen de in verordening nr. 343/2003 vastgestelde termijn, doet hier in casu geen afbreuk aan, nu de "stilzwijgende aanvaarding" in casu plaatsvond op 2 april 2009 en de Belgische autoriteiten overeenkomstig artikel 19.3 van verordening 343/2003 na deze aanvaarding nog zes maanden de tijd hebben voor de overdracht.

Dit onderdeel van het enig middel is, in de opgegeven mate, ernstig.

2.4. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4.1. Verzoeker zet het volgende uiteen:

"MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL IN GEVAL VAN ONMIDDELLIJKE TENUITVOERLEGGING VAN DE AANGEVOCHTEN BESLISSING

Het risico op schending van artikel 3 van het EVRM is op zichzelf reeds een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Bovendien roept verzoeker de schending in van een ernstige middel dat de openbare orde raakt. Inzonderheid werd een schending van artikel 3 EVRM ingeroepen dat alle personen beschermt tegen foltering en tegen onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het is strijdig met het Openbare orde karakter van dit grondrecht dat verzoeker van de bescherming van dit grondrecht afstand zou kunnen doen door middel van zijn eigen niet foutief gedrag.

Artikel 3 EVRM is immers op absolute wijze geformuleerd zodat er geen enkele beperking kan worden aangebracht, zelfs niet in geval van oorlog of andere noodtoestand.

Y. HAECK en V. STAELENS stellen dienaangaande het volgende: "Het absolute verbod dat opgelegd is door art. 3 EVRM geldt eveneens in uitzettings- of deportatiezaken, dan wel uitleveringszaken. Eenmaal er substantiële aanwijzingen voorhanden zijn dat een persoon die dreigt uitgezet of uitgeleverd te worden, in het ontvangstland reëel gevaar loopt het voorwerp te zullen lijn van handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM, dan is de kous af en mag dit persoon niet uitgezet of uitgeleverd worden op straffe veroordeeld te worden in Straatsburg (verwijzing naar arresten Chahal t. VK en Ahmed t. Oostenrijk). Het feit dat de activiteiten van een klager onwenselijk of zelfs gevaarlijk zijn, mag niet in aanmerking genomen worden (idem), evenmin als het belang dat de naties hebben bij het feit dat de vermeende misdadigers die naar het buitenland vluchten voor de rechter gebracht worden (verwijzing naar Chahal t. VK en Soering t. VK.)

(Y. HAECK en V. STAELENS, "Artikel 3 EVRM", in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze Commentaar, Volume 1, Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 221-222; eigen onderlijning)

Dit principe werd herhaald door het Hof in een arrest Saadi t. Italië van 28.02.2008.

Dit principe waarnaar verwezen wordt in terrorisme zaken, dient uiteraard toegepast te worden in geval van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van

Genève, ingeroepen door een asielzoeker die via een bepaald land de Europese Unie betreden heeft.

Zoals uiteengezet in het enig middel, is er een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève. Een risico op schending van deze artikelen dient echter samen beschouwd te worden met een risico op schending van artikel 13 van het EVRM. Immers, de rapporten die verzoeker neerlegt tonen aan dat er bij terugkeer naar Griekenland, er geen effectief rechtsmiddel voor hem ter beschikking is, gezien het flagrant gebrek aan advocaten, tolken en sociaal assistente. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Vele betrouwbare en onafhankelijke bronnen maken melding van en veroordelen deze praktijken door Griekenland.

Deze rapporten kunnen niet als 'algemeen' afgedaan worden of als 'blote beweringen'. En wel om de reden dat het Europees Hof zelf stelt over mensenrechtenrapporten in een arrest Saadi tegen Italië (28/02/2008) (vrije vertaling):

130. Om het bestaan te verifiëren van een risico op vernederende behandelingen, dient het Hof alle voorzienbare gevolgen van een terugzending van verzoeker in het land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dit land en de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene (Vilvarajah et al., §108 in fine).

131. Om de algemene situatie in een land te onderzoeken, heeft het Hof vaak belang gehecht aan informatie terug te vinden in recente rapporten afkomstig van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of regeringsbronnen, waaronder het Department of State van de V.S.A. (...)

De rapporten die verzoeker aanhaalt, zoals van het UNHCR en van het Europees Parlement zijn, gezien deze rechtspraak, bij uitstek bronnen die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te raadplegen om na te gaan of zij artikel 3 en 13 E.V.R.M. niet schenden, bij een beslissing tot weigering van verblijf en met een terugzending naar Griekenland. Dit is echter niet af te leiden uit de bestreden beslissing.

Tenslotte stelt het Hof het volgende in het arrest Saadi (vrije vertaling):

{...} In dit opzicht onderlijnt het Hof dat het bestaan van interne wetten en het ondertekend hebben van internationale verdragen, die in principe het respect garanderen van fundamentele mensenrechten op zichzelf niet voldoen om een adequate bescherming tegen het risico op vernederende behandelingen te verzekeren, wanneer, zoals in dit geval, betrouwbare bronnen melding maken van praktijken van de autoriteiten, of getolereerd door deze laatste, die manifest ingaan tegen de principes van het Verdrag. (...) zelfs al zouden de Tunesische autoriteiten de diplomatieke garanties gegeven hebben zoals gevraagd door Italië, dan nog stelt dit het Hof niet vrij van een onderzoek of deze garanties effectief bescherming zouden bieden op een bescherming van de betrokkene tegen een risico op een vernederende behandeling.

Hieruit blijkt dat de Belgische staat zich niet zonder meer kan verschuilen achter de zinsnede in de bestreden beslissing dat de Griekse staat dezelfde objectieve garanties biedt als België, wanneer er internationale rapporten het tegendeel stellen en de Belgische staat geen enkel stuk naar voren brengt dat het tegendeel zou aantonen,

In de huidige zaak biedt Griekenland deze 'garanties' niet eens, aangezien de Griekse overheid niet eens de moeite heeft gedaan te antwoorden op het terugnameverzoek van de tegenpartij.

Er wordt door de Griekse overheid allesbehalve een effectieve bescherming geboden tegen een vernederende behandeling.

Verzoeker vreest ingevolge hetgeen hij reeds onder punt III heeft uiteengezet dat het niet vaststaat vaststaat, dat de Griekse autoriteiten zijn asielaanvraag zullen onderzoeken. Tegenpartij toont niet aan dat er garanties bestaan op een behandeling van zijn asielaanvraag.

Bovendien riskeert verzoeker in onmenselijke omstandigheden vastgehouden te worden.

Verzoeker riskeert teruggestuurd te worden naar Irak, hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 33 van de Conventie van Genève. Bovendien riskeert hij ook blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden in Griekenland. Dit zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

In het arrest van 10.04.2008 stelde uw Raad reeds dat deze elementen een moeilijk te herstellen nadeel vormen:

"In de mate dat de verwerende partij in haar beslissing niet de twijfels heeft weggenomen dat het onderzoek van verzoekers asielaanvraag door de Griekse autoriteiten zal worden behandeld - en de stukken van het administratief dossier, samengelezen met de niet onaannemelijke verklaringen van verzoeker omtrent zijn wedervaren in Griekenland dat evenmin doen, integendeel - is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond."

2.4.2. Verwerende partij voert aan dat verzoeker de schending inroept van artikel 3 van het EVRM zonder ook maar de minste toelichting te geven omtrent de mogelijke schending waarvoor hij beweert te moeten vrezen. Zij wijst erop dat verzoeker niet de minste bemerking heeft gemaakt met betrekking tot zijn verblijf in Griekenland. Verzoeker heeft in zijn interview geen enkele vrees geuit voor onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland. De schriftelijke bezwaren van zijn raadsman betreffen algemene gegevens en zijn niet gestoeld op de persoonlijke ervaring van verzoeker. De toepassing van de Dublin II conventie vereist bovendien niet dat er een uitdrukkelijke aanvaarding moet worden overgemaakt door de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 18 van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 staat borg voor die verantwoordelijkheid. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt niet aangetoond.

2.4.3. Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet verzoeker ondermeer uiteen dat in huidige zaak Griekenland geen garanties aanbiedt dat verzoekers asielaanvraag zal worden onderzocht. In samenlezing met de bespreking van het middel en gezien de vaststelling dat in dit dossier geen enkele garantie werd geleverd door de Griekse overheid dat verzoeker na zijn overdracht toegang zal hebben tot de asielprocedure, kan in casu worden aangenomen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanwezig is

3. Er is voldaan aan de door artikel 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde cumulatieve voorwaarden,

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 april 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), op dezelfde dag ter kennis gebracht aan [REDACTED]

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

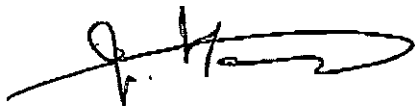
mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. HUYS,

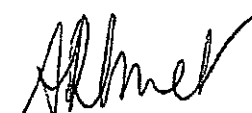
toegevoegd griffier.

De griffier,

J. HUYS.

De voorzitter,

A. DE SMET.

